

INDEPENDÈNCIA

per Cèlia Puchol

■ L'altre dia vaig seure davant un diari disposada a fullejar-lo i llegir una mica els titulars com a pas previ per estudiar-ho amb més profunditat. La primera ullada va ser molt profitosa, perquè de seguida em van impactar unes quantes notícies sobre les quals podria escriure. Però n'havia de seleccionar una. La primera:

- Diputació abona a quatre localitats les despeses per transport d'aigua.

D'aquesta es podria escriure prou, perquè és important la sequera que estem patint per la rodalia, però no m'acabava de decidir.

La segona: *- Més de 200 pelegrins musulmans moren a La Meca en una allau humana dins d'un túnel.*

D'ací el que més em crida l'atenció és el fanatisme de moltes persones que, per seguir una tradició o una religió qualsevol, són capaços de fer molts "sacrificis" que no farien per res i que no ens condueixen enlloc. És un bon tema, però el vaig deixar i vaig seguir llegint...

La tercera parlava sobre Irlanda; sobre la seua selecció.

Aquesta tampoc semblava molt interessant, però en certa manera va tindre la seua importància. Ho explicaré.

Vaig deixar el diari i caminant pel carrer vaig veure un paper on es llegia: "Taula rodona. Irlanda: el llarg camí cap a la pau". De seguida vaig pensar que d'Irlanda no coneixia res (només futbol) i quan vaig

llegir la paraula "pau" el primer que vaig pensar és "guerra".

Vaig entrar. Passaven unes diapositives fetes a Irlanda del Nord pel mateix xic que anava comentant-les i que després parlaria (junt a un irlandès) del que nosaltres coneixem com Úlster.

D'aquesta manera és com em vaig assabentar de com vivien les persones a l'Úlster, concretament a Belfast, la capital.

Del primer que em vaig adonar és que la policia i l'exèrcit formaven part de la vida diària a Belfast. Em va semblar molt estrany que una força aliena controlara les persones d'aquesta ciutat. (Val a dir que és l'exèrcit anglès l'encarregat de sotmetre la gent d'Irlanda del Nord). Es nota que Belfast és una ciutat invaïda per un exèrcit alié i estrany. Per arribar a aquest judici només cal que ens fixem en la disposició urbanística d'aquesta ciutat. Carrers amples, molt amples i llargs. Quasi sense cap cruïlla. Grans murs que separen les cases del carrer (així quan la policia carrega contra les manifestacions la gent no pot córrer a refugiar-se en les cases) i un ampli assortiment de mesures per poder controlar bé les persones. És a dir, per poder tancar una manifestació dins d'un carrer, tallant ambdós parts del carrer i que ningú pugui fugir o amagar-se.

El control policial està present a les sovints manifestacions, que passen

pels carrers de Belfast, demanant la independència. Cotxes i camions blindats bloquegen les poques cruïlles que hi ha i així la policia pot conduir la gent per allà on vulga. Tots aquests automòbils porten, fins i tot, les sirenes blindades. Però no només hi és present la policia, en un primer pla, darrere es troba també l'exèrcit anglès. El control sobre qualsevol reivindicació col·lectiva és tal que està prohibit dur una bandera d'Irlanda. Però la gent no és que en porte una, sino que hi ha multitud d'elles.

Malgrat açò, la policia i l'exèrcit no només es limiten a aquestes tasques; també volen tenir absolutament controlades les cases i la vida de les persones.

La presència d'una caserna de l'exèrcit en un lloc des d'on la veu tota la ciutat i, alhora, la controla per complet, recorda els temps de l'Edat Mitja. És a dir, el castell del senyor feudal es veia des de tots els indrets. O com a París, organitzat al voltant d'un palau d'on el rei era vist per tota la ciutat. Un bon sistema d'intimar la gent.

En una altra diapositiva vaig veure el que era un hospital. Un edifici de set pisos totalment sotmesos per la policia i l'exèrcit, perquè els dos últims pisos són una base militar. Les comissaries estan envoltades de mesures de seguretat, de càmeres i micròfons sofisticats que permeten saber tot el que fan i diuen les persones que van pel carrer.

D'altra banda, també està prohibit fer fotografies o filmar una pel·lícula; es corre el perill de que la policia detinga o empresone qui ho fa.

A més a més, hi ha una llei que permet que "les forces de l'ordre" entren i escorcollen qualsevol casa i, mentre, poden tancar les persones que hi viuen en una habitació durant un màxim de 48 hores. En canvi, però, si consideren aquestes persones sospitoses de qualsevol cosa (o sense cap motiu) poden empresonar-les en camps de concentració fins que consideren que s'han acabat les investigacions o fins que vulga l'exèrcit.

Un altre fet insòlit és que quasi no hi ha gent jove i, de fet, totes les persones de quinze o vint anys són empresonades. La raó és que quan es té aquesta edat es comença a prendre consciència de la situació en que es troben i poden entrar a formar part de la resistència. Aquesta resistència està molt organitzada. La prova és que l'exèrcit va matar un jove i al cap de dues hores ja ho sabia tota la ciutat. Les persones s'encarreguen de transmetre els missatges, d'organitzar les manifestacions i inclús d'ocultar gent buscada per ser empresonada sense motius justificats.

De vegades, els mitjans de comunicació intenten confondre la resistència amb l'IRA, i la veritat és que no tota la gent recolza la violència com a solució per acabar amb la invasió an-